

Sygnatura akt: I C 732/19 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

5 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Hanna Woźniak

Protokolant: sekretarz. Jacek Kutta

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2019 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...)(...) w W.**

przeciwko: **J. S.**

- o zapłatę

I. oddala powództwo w całości;

II. ustala, że koszty procesu ponosi strona powodowa.

Sędzia

Hanna Woźniak

POUCZENIE

Pozwany, przeciwko któremu zapadł wyrok zaoczny, może złożyć do tutejszego Sądu sprzeciw w ciągu dwóch tygodni od daty doręczenia mu wyroku.

W piśmie zawierającym sprzeciw pozwany powinien przytoczyć zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Sprzeciw złożony po terminie oraz sprzeciw, którego braków strona w wyznaczonym terminie nie uzupełniła, Sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym.

Jeżeli sprzeciw zostanie złożony prawidłowo, sprawa zostanie rozpoznana w zwykłym trybie przez Sąd I instancji.

Powód może wnieść apelację od niniejszego wyroku zaocznego do (...), za pośrednictwem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie I Wydziału Cywilnego, w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu wyroku wraz z uzasadnieniem lub w terminie 21 dni od daty doręczenia mu wyroku zaocznego, gdy powód nie złożył wniosku o uzasadnienie. Sąd uzasadnia wyrok zaoczny jedynie wówczas, gdy powództwo zostało oddalone w całości lub w części (art. 342 k.p.c.). Termin do złożenia przez powoda wniosku o uzasadnienie wynosi 7 dni licząc od daty doręczenia mu wyroku zaocznego.

Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić Sąd o każdej zmianie miejsca zamieszkania. W razie zaniedbania tego obowiązku pismo sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba, że nowy adres jest Sądowi znany.

W przypadku nie złożenia sprzeciwu co do istoty sprawy, stronie przysługuje zażalenie na postanowienie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w wyroku zaocznym. Wnosi się je do Sądu Okręgowego w Toruniu za pośrednictwem tutejszego Sądu w terminie 1 tygodnia od dnia doręczenia odpisu wyroku zaocznego. Zażalenie powinno czynić zadość wymaganiom przepisanych dla pisma procesowego oraz zawierać wskazanie zaskarżonego postanowienia i wniosek o jego zmianę lub uchylenie, jak również zwięzłe uzasadnienie zażalenia ze wskazaniem w miarę potrzeby nowych faktów i dowodów.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

-(...)

-(...)

3. (...)

W., 05/11/2019

SSR Hanna Woźniak

Sygn. akt I C 732/19 upr

UZASADNIENIE

W dniu 02.08.2019 powód (...) w W. skierował do Sądu pozew, w którym domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego J. S. kwoty 1.169,72 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesieniu pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Według powoda dochodzona wierzytelność powstała w wyniku braku zapłaty przez pozwanego należności z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w oparciu o którą (...) Sp. z o.o. wystawił dokument nr (...) na kwotę 957 zł z terminem wymagalności 21.04.2016. Wskazaną wierzytelność powód nabył od pierwotnego wierzyciela na podstawie umowy przelewu wierzytelności z 13.06.2018. Na kwotę dochodzoną pozewem oprócz 957 zł należności głównej składają się skapitalizowane odsetki kwocie 212,72 zł za okres 22.04.2016-24.06.2019 (k.2-5).

Pozwany nie stawił się na rozprawę, będąc prawidłowo zawiadomionym o jej terminie (k.85), nie żądał rozpoznania sprawy pod swoją nieobecność i nie zajął żadnego stanowiska procesowego.

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

01.02.2016 J. S. jako abonent zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w taryfie (...) 7, w promocji ' (...) (...) (...), na czas oznaczony do dnia 17.01.2018, z karą umowną wynoszącą 1.044 PLN. W ramach umowy pozwany zakupił telefon model (...) (...) W. i był zobowiązany do dokonania 24 obowiązkowych zasileń w kwocie minimalnej wynoszącej 50 zł (z VAT). W § 2 ust. 8 umowy strony postanowiły, iż jeżeli abonent nie dotrzyma zobowiązania dla utrzymania konta w okresie ważności dla usług wychodzących w czasie oznaczonym umowy, (...) Sp. z o.o. jest uprawniony do rozwiązania umowy, chyba że abonent na wezwanie Polkomtel zasili konto zgodnie z umową. Z uwagi na brak dokonania obowiązkowych zasileń kwota minimalną, w dniu 06.04.2016 (...) Sp. z o.o. rozwiązał z J. S. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w oparciu o §12 Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych i wystawił notę obciążeniową nr (...), w której naliczył karę umowną w wysokości 957 zł z terminem zapłaty do dnia 21.04.2016.

Dowody:

- **umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z załącznikiem nr 3 i 5 (k.59-61, k.64-66);**
- **dowód wydania (k.62);**
- **faktura VAT (k.63);**
- **regulamin promocji z załącznikiem nr 1 (k.67, k.70);**
- **nota obciążeniowa (k.68);**
- **zawiadomienie o rozwiązaniu umowy oraz wezwanie do zapłaty (k.69).**

W dniu 13.06.2018 (...) Sp. z o.o. zawarł z (...) umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której przeniósł na powoda wierzytelność względem pozwanego w kwocie 957 zł, o czym J. S. został zawiadomiony pismem z 13.06.2018. Pismem datowanym na 18.07.2018 powód wezwał pozwanego do zapłaty na swoją rzecz w terminie do 25.07.2018 kwoty 1.108,42 zł, na którą składała się należności z tytułu niezapłaconych faktur – 957 zł oraz odsetki naliczone do 25.07.2018.

Dowody:

- **umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem nr 1 (k.24-26, k.33-35);**
- **oświadczenie o zapłacie ceny sprzedaży (k.27);**
- **zawiadomienie o przelewie wierzytelności (k.57);**
- **wezwanie do zapłaty (k.58).**

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wydaje wyrok zaoczny. Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, jeżeli pomimo niestawiennictwa pozwanego na rozprawie, żądał on przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie (art. 340 k.p.c.), stwierdzono nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność pozwanego jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć (art. 214 § 1 k.p.c.).

W realiach niniejszej sprawy zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego, ponieważ pozwany nie wdał się w spór, co do istoty sprawy, pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy, nie stawił się na jej termin, nie zajął żadnego stanowiska procesowego, nie wnosił o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności, ponadto brak jest podstaw, aby przyjąć, iż wystąpiły szczególne przeszkody uniemożliwiające jego stawiennictwo do Sądu.

Po myśli art. 339 § 2 k.p.c., Sąd wydając wyrok zaoczny przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powód w związku z nabyciem wierzytelności od (...) Sp. z o.o., dochodził od pozwanego zapłaty kary umownej naliczonej przez pierwotnego wierzyciela z powodu rozwiązania z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przed upływem czasu oznaczonego umowy, z uwagi na niedotrzymanie zobowiązania do utrzymywania konta w

okresie ważności dla usług, spowodowanego brakiem dokonywania przez pozwanego zasileń tego konta kwotą minimalną.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast z treści § 2 tego przepisu wynika, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Wierzytelność, przechodzi na nabywcę solo consensu, tj. przez sam fakt zawarcia umowy przelewu. W oparciu o dołączoną przez powoda umowę sprzedaży wierzytelności z 13.06.2018 wraz z załącznikiem nr 1, Sąd uznał, że strona powodowa wykazała swoją legitymację procesową.

Okoliczność, iż dana wierzytelność jest objęta cesją nie oznacza jeszcze, że pierwotnemu wierzycielowi rzeczywiście przysługiwała. Bezsprzecznie pozwanego oraz pierwotnego wierzyciela łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych uregulowana w art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U.2014.243 j.t.). Podstawę do żądania od abonenta zapłaty kary umownej w wysokości określonej w umowie stanowiło rozwiązanie umowy przez pierwotnego wierzyciela w związku z niedokonaniem obowiązkowych zasileń konta kwotą minimalną, w oparciu o § 12 Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych. Wprawdzie strona powodowa nie przedłożyła tego regulaminu, to jednak ustalenie przyczyny naliczenia kary umownej nie budzi wątpliwości w świetle pozostałych zebranych dowodów.

Zgodnie z treścią 483 § 1 k.c., można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Oznacza to, iż obowiązek zapłaty kary umownej może być powiązany wyłącznie z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania niepieniężnego. Jak słusznie podnosi się w orzecznictwie, przy zastosowaniu art. 483 § 1 k.c. należy brać pod uwagę charakter prawny tych zobowiązań (pieniężne, niepieniężne), które należą do essentialia negotii, a nie obowiązki pochodne (dodatkowe).

Na gruncie przedmiotowej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, podstawowym, obowiązkiem pozwanego, jako abonenta było dokonywanie 24 zasileń konta w kwocie minimalnej wynoszącej 50 zł (z VAT). Z powodu braku wykonania tego obowiązku przez J. S., Polkomtel rozwiązał z nim umowę i naliczył karę umowną.

Nie ulega wątpliwości, że wskazany obowiązek pozwanego miał charakter pieniężny. W tej sytuacji domaganie się przez powoda zasądzenia kary umownej za jego naruszenie jest niedopuszczalne, jako pozostające w sprzeczności z art. 483 § 1 k.c., dlatego powództwo podlegało w całości oddaleniu, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

W pkt II wyroku Sąd ustalił, iż zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania koszty procesu ponosi strona powodowa, która w całości przegrała spór sądowy.

Sędzia

Hanna Woźniak

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...)

- (...)

3. (...)

W., 20.12.2019

SSR Hanna Woźniak